

[Søren P. Larsen.]

i Bemærkningerne til Lovforslagene Nr. 439 og 440 har givet Meddelelse om, at det er Ministerens Hensigt at søge de nugældende Bestemmelser vedrørende en Særordning for Personalet ved Statsbanerne bragt til Ophør. Det er den højtærede Ministers Hensigt at undersøge Spørgsmaalet om Aldersgrænsen ogsaa inden for andre Statsvirksomheder, og det er Ministerens Agt at stille Forslag herom. Vi tager denne Meddelelse til Efterretning, idet vi naturligvis forbeholder os at tage Stilling til Forslaget, naar det til sin Tid bliver fremsat.

Det er givet, at ved Udarbejdelsen af Normeringslovforslaget har Ministeriet og Administrationen den altovervejende Indflydelse, baade paa Finansloven og paa Normeringsloven. Saadan har det været under de skiftende Regeringer, og saadan vil det sandsynligvis fremdeles forme sig. Naar Administrationen stiller Krav om Forøgelse af Personalet og den deraf følgende Forøgelse af Avancementsstillinger, forstaar vi, at Ministeriet meget ofte maa træffe sin Afgørelse dels ud fra Vurderingen af Kravenes Omfang, dels under Hensyn til, hvad der maa kræves af Personellet inden for de forskellige Omraader af Statsstyrelsen. Vi kan derfor ikke se bort fra, at den stigende Udvidelse af Statsstyrelsen, som saavel Kriselovgivningen som den almindelige Lovgivning i disse Aar har udvist, medfører en jævn Stigning i Udgifterne til Styrelsen, og i Bladet „Vor Stand“ for 15. Marts 1937 findes der en Artikel, der, saa vidt jeg kan se, er taget fra „Ministeriernes Medlemsblad“, og der skriver man, at den aarlige Opgørelse over Statens Lønnings- og Pensionsindtægter, der paa Grundlag af Finanslovforslaget udarbejdes til Brug for Finansudvalget, foreligger, og saa giver dette Blad en Oversigt over, hvor meget Stigningen har været i de senere Aar.

Den samlede Merudgift for 1937—38 for Statens Lønnings- og Pensionsudgifter bliver dér opgjort til godt 8 Mill. Kr. mere i Sammenligning med det foregaaende Aar, og det foregaaende Aar havde en Merudgift paa 11 Mill. Kr.; derigennem, skriver man, naar den samlede Udgift for Aaret 1937—38 til Lønnings- og Pensionsudgifter op paa et Beløb af 249 508 000 Kr., og dertil kommer sandsynligvis et Tillæg, idet Finansministeren i disse Dage har truffet Aftale med Tjenestemændene om et Tillæg paa, efter hvad Bladet meddeler, 6½ Mill. Kr.

Denne Stigning i disse to Aar skyldes dels Forøgelse af Personalet, dels de ændrede Tjenestetidsregler, der især er kommet Statsbanerne og Sygehusene til gode, men Virkningerne heraf har ogsaa haft Følger for de andre Styrelsers Vedkommende. Det ligger derfor nær at spørge den højtærede Finansminister, om han mener, vi nu har naaet Toppen, eller man maa regne med, at ogsaa de kommende Normeringslove vil vise en lignende Stigning som den, der er foregaaet de to sidste Aar.

Vesterager: Ordføreren for Udvalget (N. P. Nielsen) har gjort udførlig Rede for de Ændringer, som i særlig Grad tiltrækker sig Opmærksomheden, og jeg skal ikke gentage det, der allerede fra den Side er sagt. Jeg vil gerne gøre den almindelige Bemærkning, at det i Aar maatte blive en fyldig Normeringslov, idet den 5-aarige Regulering efter Tjenestemandenslovens § 46, Stk. 3, er gennemført og i høj Grad har indvirket paa den Normeringslov, vi nu har til anden Behandling. Desuden er der sket en gennemgribende Ordning af forskellige Tjenestemænds Anciennitetsforhold. Der er foreslaaet en lang Række Ændringer, og man maa haabe, at vi nu i nogen Maade er naaet til Bunden. Dette har medført, at vi ogsaa er kommet ind paa en Ændring af § 55, en Ændring, jeg mener er aldeles nødvendig, og som vi ogsaa har tiltraadt. Den vil ikke faa saa stor Betydning for det store Antal Tjenestemænd, den vil kun faa Betydning for enkelte, navnlig for dem, der har en lang videnskabelig Uddannelse og først i en sen Alder kommer ind i en Stilling; det vil vel nærmest blive Folk, der ansættes ved Universitetet, i det hele taget ved de højere Lærestalter. Deres Forhold vil kunne ordnes paa en lempelig Maade baade efter § 55 og § 50, Stk. 3.

Ordføreren omtalte ogsaa Forslaget om Kontrollen med Guld og Sølv, Statsgardenen, som man kalder det. Der er allerede gaaet en Række Aar under de ekstraordinære Forhold, og det er naturligt, at Forholdene nu ordnes. Nu er de forskellige gaaet over i Tjenestemandstillinger, og deres Lønnings- og Pensionsforhold og Anciennitet er blevet ordnet paa almindelig Vis gennem en Optagelse paa Normeringsloven. Jeg finder det naturligt, at denne Institution faar en saadan Ordning, det er vel en af de faa Statsinstitutioner, der endnu giver en lille Smule Overskud, og det vilde være urimeligt, om de, der er ansat ved en saadan Institution, skulde være